

Novák Gábor MANDRAGÓRA

 ligetmuhely.com/novak-gabor-mandragora/

Keze a szoknya alatt kutakszik, és combot meg térdet markolászik, ételszagú lehelete pihéket borzol, dühödt-izgatott hörgése kőomlásként gördül elő torkából, és nyomja el a gyámoltalan kamaszlány-nyöszörgést. Ketten vannak, meg a hőség, meg a vad-mohó gerjedelem, a képlet egyszerű, a valóság miatt ilyen bonyolult hát? A semmiből jött és hirtelen támadt dühvel löki a lányt a koszlott lambériának, markol a blúzába, és förmed rá nyers-haraggal, „ne izélj, tudom, hogy te is akarod!”

ágyékában megmoccan valami

Előző héten talált a büfére, a munkásokkal keveredett ide, akikkel együtt aszfaltozta az egyre csak kátyúsodó, faluszéli mellékutat. Csoportosan jöttek, éhesen tunkolták a zsírt izzadó sült kolbászt, tömték be a szalonnás rántottát, böfögtek a kóla- meg a sör-rundok után, de míg a többiek végleg belegabalyodtak a disznóvicc-röhögés-disznóvicc körforgásába, ő folyton csak a büféslányt figyelte, ahogy lesütött szemmel, összeharapott szájjal törölgette a poharakat a '98-as vébé idejéből otffejtett futballplakát alatt. Csinos kis portéka volt, pont az ő ízlése, karcsú, vékony kar-láb, a virágmintás, fehér blúz alól pedig átsejlett a melltartó csipkedíszítése – tizennyolc éves legfeljebb, gondolta, a legjobb kor, ilyenkor az összes csak arra tud gondolni, és kezében a sült kolbász csücskével, ujjain fénylő zsír foltjaival, egyre a lányt bámulta, és úgy érezte, ágyékában megmoccan valami, az unalmas épphogy-közösülések, az ocsmányul kisminkelt, ásítózó hivatásosok után, most először képes lenne szenvedélyt átélni. Hosszú hónapok-évek után először akar valamit, szívét facsarja, zsigereit görcsbe rándítja a vágy.

Attól a naptól visszajárt. Az aszfaltozással már továbbhaladt a banda, a többiek elmaradoztak, a másik, a munkához közelebb eső kifőzdébe tértek be, ott boldogították öblös röhögésekkel a pultos- és pincérlányokat, csak ő ragaszkodott a büféhez, nyelte a langyos sört, a hideg kávé, hallgatta a rádióból áramló, cukros slágerzenét, és figyelte a lányt – tudta, ez nem múlik el magától, nem intézheti el egy vállrándítással vagy fél órával az egyik útszélénél, neki kell a margaréta-mintás blúz, a zöld szoknya, a karcsú derék, a fehérén feszülő váll, kell neki minden.

Aztán eltelt a hét, eljött az újabb délután, a hőségben még az idő is lelassult, percek ragadtak az olvadt kátrányba, és nyúltak napokká, órákká. Miután elment az utolsó melós is, és csak lassan oszló, szűrös verejtékszagát hagyta hátra, ketten maradtak, ő és a lány, megrekedve egy végtelen-hosszú pillanatban, kiesve a valóságból és az emberek tudatából. Eljött az ő ideje. Ágyékában buzgott a vér, szájában megsűrűsödött a nyál, tenyere izzadt, amint felállt, és vigyor meg vicsor közt ingázva a méházó, törékeny kamaszlányhoz lépett.

pining.com

„Ne izélj, tudom, hogy te is akarsz!” Keze úgy gyúri a zöld szoknyácskát, mintha gyümölcs héját tépné, hogy mielőbb hozzájusson a nedves-édes húshoz, szája a vörösre gyúlt, vékony nyakra tapad, beleharapna a lányba, szétkenné

vérét, mint az őszibarack vagy körte levét, megtenne bármit, csak szabaduljon a bensőjét égető vágyakozástól, a perzselő-forró úrtól.

ne izélj, te is akarod

A szoknyát a földre hajítja, a lesöpört sőralátétek és elhajított nyugták közé, keze a lány combja közét kutatja, belemarkol a pici, fehér pamutbugyiba, egyetlen mozdulattal letépi, ágyékát a lányéhoz nyomja, nadrágján keresztül is érzi a meztelen hús remegését, ne izélj, te is akarod, te is akarod! Aztán hirtelen hátrahőköl, mert megérzi, hogy a szűk helyiség állott levegőjét felkavarja a változás szele.

Látja, amint lány ernyedte teste egyszerre ívbe feszül, könyöke idegen-hangosan koppan az ócska lambérián, fejét hátraveti, és száját szakadásig tátva sikolt.

Lökéshullám söpör végig a helyiségen, poharak törnek, palackok pattannak, tartalmuk a pultra, a polcokra fröccsen, ablaktáblák repednek, zuhannak a földre, és robbannak millió darabra, neoncsövek durrannak szét, szilánkjaik szögekként ütnek át csuklót, lábfejet. A büfé bekeretezett működési engedélye koppan a padlón, a helyén arasznyi szélesen reped a fal, a fődém megremeg, a tető és a mennyezet elszáll a semmibe, ő pedig csak áll a káosz közepén, karjában a sikolyba dermedt, félpucér lánnyal, érzi, ahogy dobhártyája beszakad, és nem ért semmit az egészből, félig süketen, báva mosollyal tűri, hogy a betóduló melósok lerángassák a lányról, a földre lökjék, rugdossák, és már nem is vágyik másra, csak hogy szűnjön végre az a pengeéles sikoly, legyen végre csend, érjen véget ez a forró, végtelen délután.

felső kép | deviantart.net